

гитѣ сили единъ протоколъ, съдържаието на който обемаше сжщественитѣ условия на Цариградската конференция и поискаме да се покани Портата да приеме този международенъ актъ, който означавахе последнитѣ предѣли на нашитѣ миролюбиви искания. Нашитѣ очаквания не се сбжднаха; Портата не пожела да отстъпи предъ единодушното желание на Европа и отхвърли протокола. Следъ като изчерпахме по тоя начинъ всичкитѣ миролюбиви срѣдства, ние сме принудени поради гордото упорство на Портата да минемъ къмъ решително дѣло. Чувството на справедливостъ, чувството за нашето достолепие ни налагатъ повелително тази постъпка; чрезъ отказването си Портата ни принуди да прибѣгнемъ къмъ силата на оржжието. Твърде дълбоко убедени въ справедливостта на нашето дѣло и смирено уповаващи се на Божиата благодать и помощъ, извѣстяваме на нашитѣ вѣрноподаници, че часътъ, който ние предвидѣхме, когато произнесохме ония думи, на които отговори цѣла Русия съ най-голѣмо единодушие, сега е вече настаналъ. Ние изказахме тогава намѣрението си да действуваме самостоятелно, щомъ като намѣримъ това за необходимо и щомъ като намѣримъ, че това би изискала честта на Русия. Днесъ, като призоваваме Божието благословение върху храбритѣ наши войски, заповѣдваме имъ да минатъ турскитѣ граници.

Издаденъ въ Кишиневъ на 12/24 априлъ, 1877 г., въ 23 година отъ нашето царуване.

Александъръ II